

НИКОЛАЙ РАЙНОВ
КЛЕТИЯТ ЩУРЕЦ
ИСПАНСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Имало една мравка. Тя била добра домакиня. Веднъж, както мела пред къщата си, намерила една жълтица. Погледала я, погледала, па отишла при съседите си и ги запитала:

— Нямате ли нещо изгубено, добри хора? Аз намерих едно нещо...

Мравката била честна и не искала да задържи хорските пари.

— Нищо не сме изгубили — отвърнали съседите.

Мравката се върнала у дома си и почнала да се пита какво да прави парите.

— Сума захар мога да си купя с тях, но вчера ядох толкова сладки, че ме е страх да не ме заболи корем. Дали да си купя нова наметка? Обаче и вехтата ми е здрава и хубава. Обувки ли да си взема? И вехтите не са лоши. Па и аз не ходя твърде по улиците, а тук ми е полесно да си вървя боса. Какво да нравя с тия пари?

Най-сетне ѝ дошло на ум нещо, което идва на ум само на жените.

Станала мравката, че отишла на пазара, купила си малко пудра и една шарена китка за глава, па се върнала.

Празничен ден било. Мравката си обула най-хубавите обувки, облякла си най-новата рокля, причесала се, напудрила се и седнала на прозореца под сянката на саксията с карамфил да гледа минувачите.

А мравката била толкова добре напудрена, толкова хубава и толкова прилично облечена, че всички ергени, които я видели, пожелали да се оженят за нея.

Пръв се осмелил да ѝ каже това бикът:

— Мравчице, искаш ли да се омъжиш за мене? — запитал я той, като се силел да говори колкото се може по-умилно.

— Какво ще направиш, за да ми се харесаш? — запитала го мравката смеешком.

Бикът застанал тържествено на четирите си крака като вдървен, шибнал въздуха с опашката си и като вирнал глава, заревал толкова силно, че се разклатили и къщата на мравката, и прозорецът на къщата, и саксията с карамфила на прозореца, и самата мравка до саксията с карамфила.

— Върви си по пътя, биче! — извикала изплашената мравка. — Как ще живея с тебе? Заговориш ли още веднъж с такъв глас, аз ще оглушея. Света Богородице, прати ми друг съпруг, но гледай да не е толкова страшен!

След това дошло едно куче, което — за да се хареса на мравката, залаяло с все сила. После — един черен шопар, който се разгрухтял. Сетне — един горделив петел, който се разпял, колкото може, като си стискал очите през цялото време. Дошъл и един бял котак, който дълго мъркал и се умилквал около мравката.

Но мравката не харесала ни един от тия съпрузи.

Най-сетне се приближил един черен и срамежлив щурец, доста забъркан поради това, че се е озовал извън дупката си.

Той почнал да свири:

— Щурррррр! Щурр-щурррррр! Щурррррр! Щурр-щурррррр! Искаш ли да ме вземеш, мравко?

След като изпял тая песен, той млъкнал, защото силното вълнение му стискало гърлото. Мравката била трогната. Тя казала на щуреца:

— Ти ми се харесваш, щурчо. И ти си черен като мене. От мене си малко по-голям, както и прилича на мъж. Давам ти ръката си. Ти обичаш да седиш на сянка. Затова лете, когато тръгна да събирам припаси, ще пазиш къщата. Ти обичаш да си близо до огъня. Добре: зиме ще се топлим до огнището, заедно ще ядем онова, което съм събрала; а вечер аз ще ти разказвам какво съм видяла, когато съм ходила по земята, пък ти ще ми пееш песните, които си съчинил в мое отсъствие. Да се оженим, щурчо, па дано даде Бог да бъдем щастливи.

Оженили се. И щастливи били. И то — цяло лято. Но през един есенен ден щурецът се простудил, като помагал на мравката да вкара въщи една суха смокиня. Силен дъжд валял. Грешно било да се остави хубавият плод да изгние отвън. Ала щурецът се измокрил здраво и го втресло. Добрата му съпруга го натъкмила в леглото, завила го, дала му да пие горещи билки. На идната неделя той бил вече здрав.

Станала мравката рано и се стегнала да върви на църква.

— Слушай! — рекла тя на мъжа си. — Ти не бива да излизаш днес. Постой въщи! Само гледай, моля ти се, като се грееш, да не изкипи супата, която съм сложила на огъня. Ако стане нужда да се разбърка, вземи голямата лъжица, а не малката, че ще се изгориш.

Мравката си вързала забрадката на главата, взела си броениците и отишла на църква.

Но — нали знаете, че щурецът е не само разсеян, а и непохватлив. Той забравил какво му била казала съпругата. Дошло време да се разбърка супата. А той не взел голямата лъжица, ами малката. И тя била толкова малка, че за да разбърка с нея супата, щурецът трябвало да се наведе цял над гърнето.

Не щеш ли, той изгубил равновесие, килнал се и паднал с главата надолу във варивото, дето се и задушил, и удавил, и изгорил.

Клетият щурец!

Когато се върнала мравката, видяла, че гърнето си ври спокойно на огъня, но от щуреца няма и следа. Ами сега? Къде ще да се е дянал той? Изправила се мравката на пръсти, навела се над гърнето и — какво да види? Клетият удавен щурец плува и се върти заедно с пяната във вкусната супа.

Като видяла това, овдовялата съпруга се обляла в сълзи. Сетне надала плач до Бога. Толкова силно и жално плачела тя, че един скорец, който минавал оттам, я зачул и запитал защо плаче.

— Ах, мило птиченце, как да не плача? Клетият щурец, моят мъж, се е удавил в гърнето! Какво да правя? Остава ми само да страдам, да се мъча и да плача.

Скорецът бил толкова натъжен от гледката, че си отрязал от скръб опашката. После литнал и кацнал на близкия розов храст. Сълзи капели от очите му.

— Птичко, малка птичко, къде ти е опашката? — запитал храстът състрадателно, като разбрал, че скорецът е наскърбен за нещо.

— Ах, мил трендафиле, как да не си отрежа опашката? Щурецът се е удавил в гърнето и малката мравка плаче, та се къса. Клетият щурец! Клетата мравка! От състрадание аз си отрязах опашката.

Като чул това, трендафилът се разтърсил цял от жал и всичките му цветове окапали.

След пладне дошла сивата котка да си почине под трендафила на сянка и да помирише цветовете му.

— Трендафилчо, мили трендафилчо, къде ти са хубавите цветове? — запитала котката, като видяла, че храстът е оголял.

— Ах, мила котко, как да не си ороня цветовете? Щурецът се е удавил в гърнето и малката мравка ще умре от плач. От състрадание към тях скорецът си отряза опашката. Клетият щурец! Клетата мравка! Клетият скорец! И аз от жал рекох да си ороня цветовете.

При тия думи тежка скръб налегнала котката. И тя си остригала козината. Разбира се, това ѝ отнело много време, та тоя ден се лишила от сладката следобедна почивка. Като ѝ се припило вода, отишла на бистрия водопад да се напие.

— Сива котко, бедна сива котко, къде ти е козината?

— Ах, водопаде, бистър и пенлив водопаде! Как да не я острижа? Щурецът се е удавил в гърнето, малката мравка се къса от жал по него, скорецът си е отрязал опашката от състрадание, а розовият храст си е оронил всичките цветове. Клетият щурец! Клетата мравка! Клетият скорец! Клетият трендафил! Толкова ми домъчня, че аз пък реших да си острижа козината.

Като чул тия скръбни думи, водопадът, който дотогава пеел, почнал да плаче. Струите му се леели от канарата като потоци сълзи.

Царската дъщеря дошла да си наточи вода от водопада с една златна стомна.

— Защо си се разплакал, бистър водопаде?

— Ах, мила княгиньо, добра княгиньо, какво да правя? Щурецът се е удавил в гърнето, от жал по него мравката се къса, та ще умре, от скръб по тях скорецът си е отрязал опашката, трендафилът си е оронил цветовете, а сивата котка си е остригала козината. Клетият щурец! Клетата мравка! Клетият скорец! Клетият трендафил! Клетата котка! Сърцето ми се къса, като си помисля за тях. Мислих, мислих, на го ударих на плач.

Като чула тоя скръбен разказ, царската дъщеря толкова се натъжила, че си счупила златната стомна.

Приказката е дълга нататък. Ще ви я разкажа накъсо. Царят узнал печалния разказ от дъщеря си, която плачела и нареждала за бедния щурец и за клетите му оплаквачи. От тежка скръб по тях, царят си обръснал единия мустак. Той дълго се колебал дали да обръсне и двата, но най-сетне решил да остави десния, че иначе придворните не ще го познаят. Па и в онова царство мъжете не си бръснели мустаците.

Царицата, като узнала скръбната причина за липсата на единия мустак, си отрязала косата. Главният царедворец от жал по щуреца и тъжачите му си махнал перуката и тръгнал с гола глава. Придворният изповедник, като го видял и като се научил за всичко станало, от състрадание отишъл в царската изба, та се напил. Толкова било голямо състраданието на клетия духовник, че паднал като мъртъв на пода.

Дошло кучето му да го съживи чрез близане, ала изповедникът не можал да мръдне от скръб. Чак на другия ден то успяло да узнае нещо за станалото, макар че господарят му все още говорел не съвсем разбрано. И клетото куче от тъга по клетия щурец и по клетите му оплаквачи решило да си отмъсти на виновницата.

Виновницата била, разбира се, супата. То отишло в придворната кухня и почнало да лоче горещата супа, както вряла на огъня. Поради това отмъщение, кучето си изгорило езика, та не можало вече никому да каже нищо.

Тъй се и свършили случките, причинени от злополучната смърт на клетия щурец.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.